

Még mindig Trianon

Vajon kell-e még 2006 májusában is Trianonról beszélni, Trianont fölelegetni? A nagy európai „egyesítők és újraegyesítők” minden bizonnyal fanyalogva adnának elutasító választ. Fanyalgásuk azonban nem az elutasításnak szólna, hanem Trianonnak, a Trianon-szindróma említésének. Ugyan minek feszegetni a múltat, hiszen a fájó sebek már rég begyógyultak, akkor meg mit akarnak még mindig azok a földhözragadt, eltévelyedett senkik, akik még mindig nem nyugodtak bele a „megváltoztathatatlan”-ba, a „többé vissza nem fordítható”-ba? Említenünk sem kell azt a történelmi gabszót, emlékeznünk sem kell arra a történelmi igazságtalanságra, amellyel hazánkkal és nemzetünkkel elbántak, mivel az egyesülő Európa ügyis mindannyiunkat egy közös, nagy európai hazában fog kebelére ölelni!

Csak hogy ezek a fanyalgók megfelelnek arról, hogy a már uniós Szlovákiában éppen olyan ellenszenvel viseltetnek a magyarok iránt, mint korábban, hogy a magyar emlékműveket éppen olyan szenvedéllyel gyalázzák meg (büntetlenül), mint korábban, hogy bármikor, amikor a szlovák politika megköveteli, továbbra is rendületlenül előrángatható a „magyar kártya”. És az Európai Unió demokratikus Szlovákiájában mind a mai napig érvényben vannak a fasiszta Beneš-dekrétumok, amelyekkel magyarok (és nem csak magyarok) tizezreit tették földönfutóvá, otthonaiktól, értékeiktől megfosztottakká. Sem az uniós tagságuk előtt, sem az azóta eltelt időszakban egyetlen szlovák politikus sem érezte sem erkölcsileg, sem pedig jogilag elfogadhatatlannak ezen jogszabályok mibenlétét!

Amennyiben a világpolitikai – és főképp amerikai – érdekeknek megfelel, a nyomorban tengődő román állampolgárok millióit is befogadják az Európai Unióba. A szlovák példán okulva ez természetesen nem jelent különösebb előrelépést a nemzet újraegyesítése felé, annál inkább nem, mivel az Unión belül a határok még sokáig nem csak adminisztratív határok lesznek. Gondoljunk csak bele a szociális különbségekbe, amelyekkel meg kell küzdenie az Uniónak a csúcson levő Németországtól vagy Belgiumtól a majdani sor végén kullogó Romániáig, Bulgáriáig.

Ukrajna és Szerbia uniós csatlakozását a legderülátóbb látnokok is évtizedben, illetve évtizedekben mérik. Ki tudja, akkor lesz-e még Európai Unió, és

ami számunkra jelenleg és gyermekeink életét illetően a közeljövő legfontosabb kérdése: vajon leszünk-e még mi, ukrainai és szerbiai magyarok?

Százszor, ezerszer leírtuk: az idő sürget, egyre jobban sürget, mert fogyunk, rohamosan fogyatkozunk. Számtalanszor megállapítottuk ezt a szomorú tényét, de vajmi keveset tettünk a baj orvoslására. Tehetetlenségünk legfőbb oka, minden bizonnyal az, hogy nincs egységes nemzetstratégiánk. Nincs nekünk, határon túli magyaroknak, és az egészben a legtragikusabb az, hogy nincs a mindenkor magyar államnak! Amennyiben a hamarosan föllálló szocialista-szabaddemokrata kormány továbbra sem foglalkozik komolyan a határon túli magyarjai kétségbeejtő helyzetével, akkor azzal az Unió parlamentjében dolgozó jobboldali (és nem csak jobboldali) képviselőknek kell foglalkozniuk, mint ahogyan erre a múltban volt is példa.

Talán most van itt az a történelmi pillanat, amelyet (imáron sokadszor) nem volna szabad elszalasztani! Szerbia jelentős változások előtt áll: fölbomlani látszik az eddig is nagyon laza államszövetség Montenegróval és Kosovo függetlenségét is hamarosan el kell fogadnia Szerbiának. A frusztrált tömegek bosszújukat a sorozatos háborús veszteségek és a közeli jövő területi veszteségei miatt már csak rajtunk, délvidéki magyarokon tölthetik ki (mondanunk sem kell: teljesen alaptalanul és jogtalanul, de errefelé a jognak csak nagyritkán adódik alapja). És azt, hogy ebbéli aggodalmaink nem alaptalanok, mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy továbbra is jelen van a délvidéki magyar fiatalok – és nem csak fiatalok – megverettetése, s a rendőrség mind a mai napig nem fedte föl a szabadkai és a Szabadka környéki betörések elkövetőit sem.

A bajt jobb megelőzni – tartja a népi bölcsesség. Jó lenne, ha a nagypolitika irányítói is tudnák ezt, mert azzal megelőzhető lenne egy magyar Srebrenica, egy magyar Vukovár! Lépniük most azoknak kell, akik annak idején ránkzúditották Trianont, mert mi, itt a végeken még most is éppen olyan kiszolgáltatottak vagyunk, mint amilyenek voltunk az elmúlt (háborús) években, és ilyen kiszolgáltatottak, magukra hagyatottak voltak apáink az elmúlt évtizedek során.